

HỘI THỨ MƯỜI BẢY TẤN CÔNG TRƯỜNG SƠN PHÁI

Tối hôm đó, Tạ Vũ Diệp đề nghị Thanh Vân Đạo Nhân và “Bách Diệp Thần Cái” bố trí “Vân Long Triều Tử” Tô nghĩa nhân ở chung với mình.

Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh vốn ở chung với nhau ở phòng bên cạnh, vì sau khi hội nghị xong chỉ thống nhất là chia thành nhiều nhóm đến “Phùng Gia Tập” nhưng chưa phân công rõ từng người nên Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh sang phòng Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Vũ Diệp ca ca phân công người trong các tổ như thế nào? Ai đi chung với ai vậy?

Tạ Vũ Diệp cười đáp:

- Từ đây tới “Phùng Gia Tập” chỉ chưa tới trăm dặm. Ngu huynh sẽ đi với Tô huynh một đường, Liên muội cùng đi với Linh muội, tới “Phùng Gia Tập” sẽ gặp nhau.

Lăng Hồng Liên gật đầu nói:

- Thế cũng được! Chúng ta sẽ cùng xuất phát một lúc và thi triển khinh công xem ai đến trước!

Tạ Vũ Diệp nói:

- Vừa rồi mọi người đã thống nhất càng giữ bí mật được bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, trước khi tấn công cần điều tra địch tình cụ thể, nếu thi triển khinh công há chẳng để lộ hành tung? Vì thế chúng ta tốt nhất cứ đi từ từ mà du sơn ngoạn thủy!

Lăng Hồng Liên ngoan ngoãn gật đầu:

- Vậy cứ theo ý Vũ Diệp ca ca!

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Liên muội tính đi thế nào?

Lăng Hồng Liên cười đáp:

- Rất đơn giản. Nhờ lão ca ca bố trí cho hai tên đệ tử Cái Bang dẫn đường rồi thông thả mà đi thôi!

Tạ Vũ Diệp nói:

- Từ đây tới “Phùng Gia Tập” thì có gì mà phải phiền đến lão ca ca? Tự đi không được hay sao?

Lăng Hồng Liên dẫu môi nói:

- Nếu có thêm hương đạo thì có gì không tốt?

Tạ Vũ Diệp lắc đầu đáp:

- Như thế không tốt!

Lăng Hồng Liên nhíu mày hỏi:

- Vì sao?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Vì đệ tử Cái Bang rất đông, thành phần phức tạp, ở đây lại quá xá Tổng đàn nên lão ca ca không thể nắm chắc đệ tử mình, do đó không nên quá tin tưởng.

“Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân đề nghị:

- Tạ huynh! Có lẽ Liên muội và Tư Đồ cô nương còn chưa thông thạo địa hình. Hay chúng ta cứ nhập lại đi với nhau?

Tạ Vũ Diệp trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu đáp:

- Thế cũng được, nhưng từ đây tới “Phùng Gia Tập”, tuyệt đối không được thi triển khinh công.

Chàng nhìn Tô Tĩnh Nhân hỏi

- Tô huynh từ “Bàn Thạch Sơn Trang” đến thẳng đây hay sao? Vì sao biết tiểu đệ ở “Thanh Vân Quán”?

Tô Tĩnh Nhân đáp:

- Tạ huynh! Lần này tiểu đệ tới đây là phụng mệnh gia phụ đến “Đan Tâm Trại” để góp sức cùng đồng đạo võ lâm một tay diệt trừ ma đảng. Thế nhưng khi đến “Đan Tâm Trại” thấy không có biến cố gì, sư phụ bảo tiểu đệ tới “Thanh Vân Quán” trợ lực cho Tạ huynh...

Tư Đồ Linh cười nói:

- Vũ Diệp ca ca và Tô huynh quen biết nhau đã lâu, thế mà không xưng hô với một cách dứt khoát, làm tiểu muội chẳng biết nên gọi ai là đại ca, ai là nhị ca nữa!

Hai người nghe nói vậy cũng có ý liền nói rõ ngày sinh của mình, rốt cuộc thì cả hai cùng tuổi nhưng Tạ Vũ Diệp lớn hơn Tô Tĩnh Nhân năm tháng.

Lăng Hồng Liên cười nói:

- Thế là bây giờ danh phận đã định xong. Tạ huynh là đại ca, Tô huynh là nhị ca, Linh thư thư là lão tam, còn muội...

Tạ Vũ Diệp cướp lời:

- Liên muội là lão tứ!

Lăng Hồng Liên nhăn mặt nói:

- Gọi lão tứ khó nghe quá!

Tư Đồ Linh nói ngay:

- Gọi là Liên tứ muội có hay hơn không?

Lăng Hồng Liên tán thành ngay, cười nói:

- Như thế thì dễ nghe hơn nhiều!

Tô Tĩnh Nhân góp lời:

- Bây giờ đã xác định danh phận và cách xưng hô rồi, sao chúng ta không kết nghĩa kim lan luôn đi?

Cả bốn người nhất trí tán thành.

Tối hôm đó Tạ Vũ Diệp và Tô Tĩnh Nhân đi săn được mấy con gà rừng và mấy con vịt nước, hôm sau rũ nhau vào rừng tổ chức một tiệc rượu nhỏ, cùng nhau trích máu ăn thề kết nghĩa kim lan.

Hôm sau nữa, bốn người cùng đi một đường tới “Phùng Gia Tập” hội kiến với mấy tổ khác.

Quần hùng tìm một khách điểm nhỏ ẩn mật nghỉ lại, chờ đến tối mới tiến lên “Hoàng Sơn Cương”.

Đến trước sơn môn, thấy Tổng đàn Trường Sơn phái đóng trên đỉnh núi bằng phẳng rộng lớn. Bên trong khá im lìm, chắc Vạn Hoán Sơn còn chưa biết tin tức gì nên chưa có sự đề phòng.

Có tiếng người từ trong cổng quát to:

- Bên ngoài là người của môn phái nào? Đến đây có việc gì?

Tạ Vũ Diệp bước lên, chấp tay nói:

- Tại hạ là Tạ Vũ Diệp, cùng một số đại diện các môn phái cùng đồng đạo võ lâm cử tới đây, muốn gặp quý chương môn nhân bàn một số việc, phiền các vị vào bẩm báo giúp.

Tiếng người bên trong nói:

- Vậy xin các vị đứng đó chờ một lát, tại hạ vào bẩm báo với chương môn nhân...

Một lúc sau, hai cánh cổng lớn của sơn môn mở rộng, từ bên trong có sáu người điềm tĩnh bước ra, dáng rất bình tĩnh tự tin.

Đi trước là một hán tử chừng bốn lăm tuổi, dáng người bệ vệ, mình mặc cẩm y. Đi bên cạnh hắn là một phu nhân còn trẻ, mình bận hồng y, dáng xinh đẹp mỹ miều nhưng đầy vẻ lạnh lơ.

Bốn người đi sau đều rất uy mãnh, Thái dương huyết nhất cao, nhìn qua cũng biết nội công thâm hậu.

Ngoài ra phía sau còn có thêm chừng hai chục người nhưng dừng lại bố trí ở phía trong sơn môn.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy khẽ nói với Tạ Vũ Diệp:

- Người đi trước là Vạn Hoán Sơn, nữ nhân đi bên hấn là “Hồng Mẫu Đơn”, bốn tên kia là Tứ Đại Kim Cương.

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn bước qua cổng, đến cách quần hùng một trượng thì dừng lại chấp tay nói:

- Thì ra Doãn Bang chủ tới đây. Xin hỏi vị nào là Tạ Thống lĩnh danh chấn giang hồ?

Tạ Vũ Diệp bước lên một bước, ôm quyền nói:

- Tại hạ là Tạ Vũ Diệp.

Vạn Hoán Sơn nói:

- Tại hạ là Vạn Hoán Sơn, chương môn nhân Trường Sơn phái, vì không biết có Tạ Thống lĩnh và chư vị đại giá quan lâm nên chậm ra nghênh tiếp, xin Thống lĩnh miễn trách!

Vạn Hoán Sơn nói không lớn nhưng vọng vào tai mọi người rất rõ, hiển nhiên hấn vận nội công mà phát ngôn, căn cứ vào đó thì nội công thuộc hàng thượng thặng!

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Đâu dám? Tạ mỗ đi đường quá vội nên không kịp thông tin trước cho Vạn chương môn nhân mà đường đột tới đây, dám mong chương môn nhân không trách mới phải...

Chàng cũng vận nội lực mà phát ra khiến Vạn Hoán Sơn và Tứ Đại Kim Cương cảm thấy tai ong ong nhưc buốt, kinh hãi nghĩ thầm:

- Thiếu niên này ít tuổi mà nội lực thâm hậu như thế, quả nhiên danh bất hư truyền!

Vạn Hoán Sơn thấy mình thua keo đầu tiên thì lòng không vui, trầm giọng hỏi:

- Các hạ không quãng đường xa ngàn dặm tới “Hoàng Sơn Cương” tìm bản nhân, chẳng hay có gì chỉ giáo?

Tạ Vũ Diệp còn trẻ chưa có nhiều kinh nghiệm, lại không quen điệu ngôn xảo ngữ, bị chất vấn đâm ra lúng túng không biết trả lời sao.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm liền lên tiếng giải nguy:

- Không biết Vạn chương môn nhân có biết Tạ đại hiệp được các võ lâm các phái đề cử làm thống lĩnh là nhằm mục đích gì không?

Vạn Hoán Sơn cười nhạt đáp:

- Nếu tại hạ không nhầm thì các hạ dường như là “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm Phùng đại hiệp. Tại hạ lâu nay ở nơi sơn cước hẻo lánh, “Hoàng Sơn Cương” cách xa các đại môn phái nên chưa biết ý đồ của bằng hữu võ lâm, xin Phùng đại hiệp cho biết rõ!

Phùng Công Phàm nói:

- Chiến dịch “Đan Tâm Trại” hồi tết đoàn ngộ vừa qua làm chấn động giang hồ, chẳng lẽ Vạn đại hiệp là chủ môn nhân một phái lớn nhất Sơn Đông mà cố tình bưng tai bịt mắt làm như không nghe không biết?

Vạn hoán sơn cười đáp:

- Việc đó chỉ là giang hồ truyền ngôn mà thôi, còn thực hư sai đúng thế nào thì cốt chuyện môn nhân chưa được rõ.

Phùng Công Phàm nói:

Cự Linh Giáo muốn trở thành bá chủ võ lâm đã không tiếc tay tàn sát giang hồ, gây nên nhiều thảm án khiến trời người cùng giận. Để đối phó với Cự Linh Giáo, tiêu trừ họa kiếp cho võ lâm mà các môn phái khắp nơi tập trung lại ở “Đan Tâm Trại” nhất trí đề cử Tạ đại hiệp làm Thống lĩnh để diệt trừ Cự Linh Giáo!

Vạn Hoán Sơn lạnh lùng hỏi:

- Việc đó thì có quan hệ gì đến Trường Sơn phái chúng ta?

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm đáp:

- Trường Sơn phái cam tâm chấp cánh cho hồ, cũng gây nên nhiều tội ác đối với võ lâm. Muốn tiêu diệt Cự Linh Giáo thì phải chặt bỏ vây cánh của chúng trước. Tạ Thống lĩnh tới đây chính là để làm việc đó, đồng thời cũng giúp Trường Sơn phái, thanh trừng môn phái, trừng trị những kẻ bạo hành, bán rẻ bản môn cho ma giáo, khôi phục lại tôn chỉ của tiên nhân!

Một người đứng sau Vạn Hoán Sơn chột ngựa mặt cắt một tròng cuồng tiếu rồi chỉ Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân, Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh đứng ở đầu hàng nói:

- Dựa vào mấy tiểu tử chưa ráo máu đầu này mà dám đến “Hoàng Sơn Cương” buông lời cuồng ngôn như thế, thật là không biết tự lượng sức mình!

Tạ Vũ Diệp nhìn sang, thấy người vừa nói đứng thứ hai từ bên phải sang, chừng năm mươi tuổi, mặt to miệng rộng, tóc hoe râu vàng, mắt màu đồng nhau, căn cứ vào nhận dạng và vị trí thì biết hẳn là lão tam “Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng trong Tứ Đại Kim Cương.

“Bách Diệp Thần Cái” cười “Hô hô” nói:

- Nếu xét về số lượng thì đúng là Trường Sơn phái chiếm hoàn toàn ưu thế, nhưng nếu đơn đả độc đấu thì trái lại, các người chỉ sợ không xứng là đối thủ một chiêu của mấy vị “tiểu tử chưa ráo máu đầu” này đâu!

Tên đứng cuối bên phải là lão tứ “Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì “Hừ” một tiếng nói:

- Lão háo tử ngươi có lẽ đã chán cái việc ăn cơm thừa canh cặn khắp thiên hạ rồi nên mới tới đây. Vậy thì hãy đấu với lão tử mấy chiêu, được chứ?

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Ngươi và ta đấu tay đôi, không cần người khác trợ giúp chứ?

“Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì cười “hô hô” nói:

- Xem ra người sợ rồi! Nếu vậy ngươi cứ nhờ mấy tên trợ giúp cũng được! Một mình lão tử đủ sức giải quyết cả bọn các ngươi!

Dứt lời hùng hổ bước ra.

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn chột đưa cao tay nói:

- Khoan đã! Các vị đến “Hoàng Sơn Cương” gây sự thì Trường Sơn phái tất phải đón tiếp chu đáo...

Hắn nhìn Tạ Vũ Diệp nói:

- Tạ Thống lĩnh! Chúng ta sẽ chọn người đấu ba trận phân định thắng thua, đồng ý không?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Khách tùy ý chủ. Vạn chưởng môn nhân đã muốn như thế, tại hạ đương nhiên đồng ý.

Vạn Hoán Sơn gật đầu nói:

- Tạ đại hiệp thật quả là người hào sảng! Quân tử nhất ngôn! Chúng ta sẽ tiến hành đấu tay đôi. Trong bất cứ trường hợp nào người khác cũng không được tham gia. Bất chấp sinh tử. Nếu các vị thắng được chúng ta thì tương lai Trường Sơn phái thế nào sẽ do các vị định đoạt.

Vạn Hoán Sơn làm ra vẻ hào sảng nhưng kỳ thực lại có mưu mô rất xảo quyệt.

Hiện trường ngoài Vạn Hoán Sơn, Tứ Đại Kim Cương ra còn có hơn hai chục cao thủ bố trí trong sơn môn.

Vạn Hoán Sơn nói sẽ “đấu tay đôi” nhưng lại không nói rõ đấu mấy trận, tức là không loại trừ khả năng luân xa chiến, chúng đông người tất dễ dàng thắng cuộc!

Ngoài ra hắn cũng không hạn chế thời gian, nếu dùng chiến thuật luân xa chiến, quần hùng không có thời gian nghỉ ngơi ăn uống thì tất sẽ cảm chắc bại cục, như thế tình hình càng nghiêm trọng hơn la quần đả!

Tạ Vũ Diệp đương nhiên cũng hiểu ra thâm ý của đối phương, chỉ là do chưa biết công lực của Tứ Đại Kim Cương cụ thể ra sao nên cứ tạm thời chấp nhận

chờ xem lão ca ca đấu trận đầu tiên với “Hắc Diệm Kim Cương” Đoàn Duy Trì xem sao rồi hãy tính!

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn vừa nói xong thì “Hắc Diệm Kim Cương” Đoàn Duy Trì bước ra ngay, “Bách Diệp Thần Cái” cũng tiến lên nghênh địch.

Hai người không nói thêm lời nào nữa, xuất thủ đánh ngay.

“Bách Diệp Thần Cái” đã biết đối phương có sở trường dùng ám khí, hơn nữa Đoàn Duy Trì dùng toàn là ám khí tẩm độc nên vừa xuất thủ, lão đã thi triển ngay “Đả cầu bông pháp” là võ học trấn sơn của Cái Bang không để đối phương rảnh tay thi triển ám khí.

Quả nhiên chỉ sau mấy chiêu, “Hắc Diệm Kim Cương” Đoàn Duy Trì đã sa vào thế bị động, dốc toàn lực đối phó, muốn lấy ám khí ra nhưng không tìm được thời cơ.

Kiểm pháp của Đoàn Duy Trì không phải tầm thường, trong tình cảnh bị đối phương chiếm tận thượng phong, hắn thi xuất một chiêu “Đại lãng đào sa” là một trong những tuyệt chiêu của “Phong vân kiếm pháp” bức được đối phương lùi lại.

Trong lúc Đoàn Duy Trì thò tay vào túi lấy ám khí thì “Bách Diệp Thần Cái” xuất tuyệt chiêu “Bông đả bạc tình lang” tiếp tục tấn công...

“Đả cầu bông pháp” gồm một chuỗi liên hoàn, các chiêu thức không phân biệt trước sau, đó là chỗ độc đáo trong võ học của Cái Bang nên rất dễ tùy cơ ứng biến.

Khi vào trận, “Bách Diệp Thần Cái” biết rõ quần hùng người ít thế cô, hơn nữa đối với hạng hung tàn ác bá như Đoàn Duy Trì thì giết được tên nào là bớt đi một họa cho võ lâm tên đó, vì thế đã hạ quyết tâm sát thủ. Với “Đả cầu bông pháp” lợi hại, lại có thêm khinh công “Mê tông hóa ảnh” kỳ ảo bậc nhất giang hồ, mặc khác trong thời gian qua lão được Tạ Vũ Diệp truyền cho “Tử phủ thần công” nên công lực tăng tiến hơn trước rất nhiều, “Bách Diệp Thần Cái” càng thêm tự tin, chỉ cốt sao không chế được không để Đoàn Duy Trì có điều kiện thi xuất ám khí thì chiến thắng là điều cầm chắc.

Trong khi vừa đẩy lùi được công thế của đối phương, “Hắc Diệm Kim Cương” Đoàn Duy Trì bụng mừng thầm liền thò tay vào túi. Nhưng hắn còn chưa kịp rút ám khí thì “Bách Diệp Thần Cái” đã thi triển khinh công “Mê tông hóa ảnh” lướt tới rất nhanh.

Một chiêu “Bông đả bạc tình lang” phân thành hai thức, “Hắc Diệm Kim Cương” Đoàn Duy Trì chỉ vừa thấy “Bách Diệp Thần Cái” lướt tới ngay trước mặt thì trượng ảnh đã lóe lên hoa cả mắt, giống như trăm ngàn cây bông cùng vung lên, chẳng biết đâu là ảnh thật, đâu là ảnh ảo...

Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, khuỷu tay trái Đoàn Duy Trì bị trúng ngay một bồng, tiếng xương vỡ phát ra nghe rợn cả người, bàn tay trái đang cầm nắm ngân châm tằm động không bao giờ còn rút ra được nữa!

- Bịch! Bịch! Bịch!

Lại vang lên những âm thanh khô khốc, Đoàn Duy Trì còn trúng thêm mấy bồng vào vai. cổ và lưng ngã nhào xuống, đã không còn động đậy được nữa, đầu ngoẹo sang một bên một bên!

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn và ba tên còn lại trong Tứ Đại Kim Cương mặt đều tái nhợt đi!

Ngay đến Tạ Vũ Diệp thấy lão ca ca thi triển “Đả cầu bồng pháp” tinh diệu như thế cũng ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Lão ca ca lần này xuất thủ so với trước đây ở “Đan Tâm Trại” động thủ với Tề Khắc Tuấn thì kì ảo và lợi hại hơn rất nhiều, chẳng những “Đả cầu bồng pháp” tinh diệu hơn mà “Tử phủ thần công” cũng tăng thêm không ít! Thế nhưng lão ca ca hạ sát thủ với Đoàn Duy Trì sẽ làm tình hình thêm nghiêm trọng hơn, chắc hôm nay khó tránh khỏi một cuộc huyết chiến thảm khốc!

Từ sau Vạn Hoán Sơn có một người nhảy ra nói:

- “Đả cầu bồng pháp” của Cái Bang quả thật thần kỳ, hôm nay Lâm Thiên Hưởng mới được mở rộng tầm mắt. Lâm mỗ không biết tự lượng sức mình, muốn thỉnh giáo Doãn Bang chủ mấy chiêu!

“Bách Diệp Thần Cái” đã lùi về, nghe có người gọi đích danh mình thách chiến, nhìn ra thấy là “Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng, còn chưa kịp trả lời thì “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm đã bước ra chấp tay hướng sang Lâm Thiên Hưởng nói:

- Doãn Bang chủ vừa đấu một trận đủ rồi! Các hạ muốn động thủ thì Phùng mỗ xin hầu giáo mấy chiêu!

Lâm Thiên Hưởng muốn đưa sức nhàn thắng sức mới để giết “Bách Diệp Thần Cái”, nay thấy “Thần Tích Ông” tranh chiến thì tức giận quát:

- Ngươi là ai? Mau báo tính danh ra mà chịu chết!

“Thần Tích Ông” điềm tĩnh đáp:

- Tại hạ là Phùng Công Phàm ở Thường Sơn... Dám đoán các hạ là lão tam “Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng... Nhưng ai sống ai chết thì chưa thể khẳng định trước...

Lâm Thiên Hưởng “hừ” một tiếng, xông vào xuất chưởng đánh ngay, tung liền ba chưởng và hai cước liên hoàn, “Thần Tích Ông” thấy thế địch hung hãn nên tránh đi.

“Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng tấn công thêm hai chiêu nữa nhưng thấy “Thần Tích Ông” vẫn lùi không tiếp, bụng chắc mẫm đối phương sợ mình nên càng tăng cường công kích.

Nguyên là ở dọc đường, “Thần Tích Long” Phùng Công Phàm nghe “Bách Diệp Thân Cái” kể tường tận về võ công lộ số từng người và tính cách của “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn và bốn tên trong Tứ Đại Kim Cương, biết “Đoạn Hồn Truy Mệnh” Lâm Thiên Hưởng là kẻ cuồng ngạo hiếu thắng, nên cố tình nhường nhịn làm đối phương chủ quan, đồng thời cũng muốn xác định xem “Bát quái Đoạn hồn chưởng” của Lâm Thiên Hưởng lợi hại đến đâu.

Lâm Thiên Hưởng công liền bốn năm chiêu thấy Phùng Công Phàm liên tục lùi tránh thì tin chắc đối phương sợ mình nên càng đặc ý, kết hợp cả tay lẫn chân, quyền cước chỉ chưởng đều thi xuất, tấn công như vũ bão...

Vạn Hoán Sơn vốn là người lão luyện hơn, thấy vậy nhú mày nghĩ bụng:

- Những người này được các phái võ lâm cử tới đây, hiển nhiên võ công không phải tầm thường. “Mai hoa xuyên tâm chưởng” của Phùng Công Phàm đều được coi là võ lâm nhất tuyệt, với đối thủ như thế, làm sao Lâm Thiên Hưởng lại xuất thủ một cách khinh xuất như vậy chứ?

Vạn Hoán Sơn định thị ý cho Lâm Thiên Hưởng biết mà đề phòng nhưng lúc này thế trận đã chuyển biến rất nhanh.

Sau khi biết rõ chiêu thức lộ số đối phương, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm bắt đầu xuất “Mai hoa xuyên tâm chưởng” phản công, chỉ trong chớp lát đã dồn đối phương vào thế bị động.

Tuy nhiên Lâm Thiên Hưởng nhân xưng là “Đoạn Hồn Truy Mệnh” không phải chỉ là hư danh. Tuy bị bức vào hạ phong nhưng hắn vẫn không hề rối loạn, chân đạp Bát quái, đi Thiên can... bước như hành vân lưu thủy, bộ pháp ảo diệu tuyệt luân!

Tuy Phùng Công Phàm xuất “Mai hoa xuyên tâm chưởng” đầy uy lực nhưng nhất thời vẫn chưa làm gì được đối phương.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm nghĩ thầm”

- Bộ pháp của Lâm Thiên Hưởng quá tinh diệu! Muốn thắng tất phải phá hắn làm cho bộ pháp rối loạn mới được!

Nghĩ đoạn vừa thi xuất “Mai hoa xuyên tâm chưởng” kết hợp với “Đại thiên tinh thần chưởng” tấn công càng kịch liệt hơn.

Quả nhiên “Thần Tích Ông” đã tính toán đúng sách, sau một lúc phát chưởng lúc nhanh lúc chậm, bộ pháp của Lâm Thiên Hưởng đã bắt đầu rối loạn.

Thấy thời cơ đã đến, “Thần Tích Ông” nghiêng răng xuất liền bốn chưởng.

Thực tế hai chiêu đầu “Thương long quá hải” và “Phân hoa phát liễu” chỉ là hư chiêu, hai chiêu tiếp đó “Lực bích hoa sơn” và “Cuồng phong bạt thụ” mới là thực chiêu.

Chỉ nghe “Bịch! Bịch” hai tiếng, Lâm Thiên Hưởng bị trúng luôn hai chưởng vào ngực bắn xa cả trượng, miệng phun máu thành vòi ngã xuống không bò dậy nổi!

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn thấy thế rung động nghĩ thầm.

- Mới hai trận đã thua, không biết đôi phương có kẻ nào lợi hại hơn Doãn Kế Duy và Phùng Công Phàm nữa không? Nếu Tạ Vũ Diệp đúng là lợi hại như giang hồ truyền ngôn thì Trường Sơn phái hôm nay chỉ e hỏng mất!

Bấy giờ Phùng Công Phàm vừa đắc thủ, ôm quyền nói:

- Đắc tội!

Dứt lời lui về chỗ cũ.

Sau lưng Vạn Hoán Sơn, lần này không phải theo thứ tự là lão nhị mà chính lão đại trong Tứ Đại Kim Cương là “Ma Vân Kiếm Khách” Kỷ Đại Cương liền nhảy ra ngay, quét mắt hằm hằm nhìn “Thần Tích Ông” và quần hùng.

Tên này vốn dạn dày trận mạc, từ khi gia nhập Trường Sơn phái tới nay từng qua bách chiến nhưng chưa khi nào sa vào tình cảnh thảm hại thế này, bộ mặt vàng vọt như mắc bệnh của hắn biến thành tím ngắt.

Giản Hiếu Thông rút kiếm ra chỉ thẳng vào mặt “Thần Tích Ông” quát:

- Lão tặc chó ngông cuồng! Có bản lĩnh thì ra quyết đấu với lão tử mấy chiêu!

Tạ Vũ Diệp quả xứng đáng là Thống lĩnh quần hùng, chàng nhìn thân sắc biết “Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân tuổi trẻ khí thịnh chuẩn bị xuất trường ứng chiến, nhưng nghĩ lại thì võ công của Tô Tĩnh Nhân chẳng qua chỉ ngang tầm với những cao thủ nhị lưu trong Trường Sơn phái mà thôi, đâu thể sánh ngang Tứ Đại Kim Cương?

Quả nhiên chàng vừa nghĩ xong thì Tô Tĩnh Nhân đã động thân muốn nhảy ra, liền ấn vào vai Tô Tĩnh Nhân giữ lại, đồng thời đưa mắt sang “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh ra hiệu xuất chiến.

Hôm nay quần hùng tới đây, trừ hai vị cô nương Tư Đồ Linh và Lăng Hồng Liên, thêm thiếu niên trẻ tuổi “Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân ra, số còn lại gồm “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy là Bang chủ Cái Bang lâu năm không nói làm gì, mấy vị khác như Giang Hán Cửu, “Bách Tý Kim Cương” Cổ Toàn, “Đông Thân La Hán” Vũ Khánh, “Hoàng Hà Song Quái” “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh và “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa đều là nhân vật từng trải giang hồ, kiến đa thức quảng và kinh nghiệm phong phú đồng thời rất bình tĩnh.

Đứng trước cuộc chiến có thể coi là hung hiểm nhất từ trước tới nay, nhưng không ai lộ vẻ lo lắng hoang mang, mặt không đổi sắc.

Bắt gặp ánh mắt Tạ Vũ Diệp, “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh khẽ gật đầu bước thẳng tới trước mặt “Ma Vân Kiếm Khách” Kỷ Đại Cương, rút kiếm ra, đưa tay áp kiếm nói:

- Lão phu Niên Tùng Thanh muốn thử cùng Kỷ đại hiệp mấy chiêu...

“Ma Vân Kiếm Khách” cười nhạt nói:

- Tiếp chiêu!

Tiếng “chiêu” vừa dứt, người đã chồm tới, kiếm chiêu loang loáng đánh ra...

Kỷ Đại Cương vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt học “Ma vân kiếm pháp”, mới vài chiêu đã vây lấy Niên Tùng Thanh trong vòng kiếm ảnh trùng trùng.

Thế nhưng “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh là lão đại trong “Hoàng Hà Song Quái”, nhân vật danh động bát phương, bá chủ một vùng, đâu phải tầm thường?

Trước công thế hung mãnh của đối phương, lão không chút hoang mang thi triển “Nhất chỉ xuyên tâm kiếm” đối địch.

“Nhất chỉ xuyên tâm kiếm” tuy chưa phải là kỳ công tuyệt học nhưng vừa khéo chính là khắc tinh của “Ma vân kiếm pháp” tuy Kỷ Đại Cương xuất những chiêu cực kỳ hung mãnh như “Cuồng nộ thức”, “Chấn lôi thức”, “Liệt hỏa thức”... vừa nghe tên đã khiến người ta kinh hồn táng đờm, chiêu phát ra trùng trùng như Trường Giang sóng cuộn, nhưng xem ra Niên Tùng Thanh xuất kiếm không có vẻ gì là tinh diệu kỳ ảo nhưng vẫn dễ dàng hóa giải kiếm chiêu địch.

“Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh chủ yếu lấy nhu khắc cương, lấy tĩnh chế động.

Cuộc đấu càng lúc càng hiểm ác, qua ngoài trăm chiêu mà chưa thể phân định được ai thắng ai thua.

Bấy giờ hơn hai chục cao thủ của Trường Sơn phái sau sơn môn đã bắt đầu tiến ra, đứng thành hình bán nguyệt, tay lăm lăm binh khí vây lấy đấu trường, mắt hồ hồ đăm đăm nhìn sang quần hùng đầy uy hiếp.

Không ai để ý đến chúng.

Tạ Vũ Diệp nhìn sang Lăng Hồng Liên đứng bên cạnh, thấy nàng vẫn điềm nhiên quan sát trận đấu chẳng để tâm gì đến bọn cao thủ Trường Sơn phái vừa tiến ra, cười thầm nghĩ bụng:

- Làm sao hôm nay Liên muội kiên nhẫn được như vậy chứ?

Chàng vừa nghĩ xong thì vang lên một tiếng hú, một ý nghĩ lóe lên như điện:

- Chẳng lẽ Niên tiên bối bị bại?

Vừa đưa mắt nhìn ra thì thấy hai đối thủ đã tách xa nhau chừng một trượng, đúng là “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh lùi lại, thanh trường kiếm không còn trong tay nữa, còn “Ma Vân Kiếm Khách” Kỳ Đại Cương vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chỉ là bị thanh kiếm của đối phương cắm vào ngực xuyên ra tới tận lưng.

“Ma Vân Kiếm Khách” nghiêng chặt răng, phóng thanh kiếm vào ngực đối thủ, nhưng bấy giờ hấn chẳng còn bao nhiêu hơi sức nên bị Niên Tùng Thanh dễ dàng bắt được.

“Ma Vân Kiếm Khách” đã không còn làm gì hơn được nữa, há miệng ộc ra một bãi huyết, từ từ ngã xuống, mắt dại dần đi, ôm hận mà vong!

Cả mấy chục người tại trường cùng “Ồ” lên một tiếng.

“Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh cầm thanh kiếm vừa bắt được cắm xuống đất rồi thông thả đến bên thi thể Kỳ Đại Cương, cúi xuống rút lấy thanh kiếm cắm trên ngực lau vào người tử thi cho sạch máu xong đứng lên hướng sang Vạn Hoán Sơn, hai tay chấp kiếm nói:

- Sống chết do mệnh, không thể trách được lão phu!

Tạ Vũ Diệp cười nói:

- “Đằng Long Quái” Niên đại hiệp quả là phong độ phi phàm!

Tứ Đại Kim Cương của Trường Sơn phái đã bị giết mất ba, mấy chục cao thủ còn lại đều nhao nhao muốn động thủ nhưng xem ra thần sắc ai nấy đều lộ vẻ hoang mang.

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn đã kinh hồn táng đờm mặt tuy vẫn giữ được bình tĩnh nhưng trên trán mồ hôi lâm lâm, chưa biết quyết định xem nên làm thế nào.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Chó chạy cùng đường, đề phòng chúng liều mạng cắn càn!

Nghĩ thế nhìn Vạn Hoán Sơn sảng giọng nói:

- Vạn chương môn nhân! Ba trận đã qua, chúng ta có còn đấu tiếp nữa không? Chỉ sợ...

Vạn Hoán Sơn trầm giọng hỏi:

- Sợ gì?

Tạ Vũ Diệp cười đáp:

- Tại hạ sợ rằng môn hạ đệ tử quý phái quá kích động mà không chịu sự ước thúc của Vạn chương môn nhân dẫn đến hành động nông nổi mà dẫn đến hậu quả khó lường...

Vạn Hoán Sơn lòng thầm hối hận.

Lúc đầu hấn liệu định trong số quần hùng thì chỉ một mình Tạ Vũ Diệp là võ công cao cường, còn những người khác thì không đáng kể nên đề xuất phương thức đấu như thế để dùng chiến thuật luân xa chiến lấy sức nhiều người đánh bại chàng chung quy dành thắng lợi toàn cục mà sau này không mang tiếng với giang hồ là lấy đông thắng ít.

Nào ngờ nay mới qua ba trận, Tạ Vũ Diệp còn chưa xuất trường mà Trường Sơn phái đã tổn hại mất ba cao thủ hàng đầu?

Thế nhưng trong giang hồ là xuất ngôn cửa đình, hơn nữa Tạ Vũ Diệp đã nói ra câu đó, lẽ nào bây giờ phải chịu tiếng nuốt lời, đồng thời không ước thúc nỗi môn hạ đệ tử?

Nghĩ đoạn liền cao giọng nói:

- Tạ đại hiệp đứng lo! Đệ tử Trường Sơn phái không có chuyện bất tuân thượng lệnh đâu!

Tạ Vũ Diệp nói:

- Vạn chưởng môn nhân quả là người tín nghĩa, tại hạ vô cùng khâm phục!

Câu đó kích dậy hào khí của Vạn Hoán Sơn. Hấn lên tiếng lên trước mặt Tạ Vũ Diệp chấp tay nói:

- Mấy tháng nay nghe tiếng võ lâm xuất kỳ tài, có Tạ đại hiệp thân công cái thế. tại hạ tuy bất tài nhưng cũng muốn thỉnh giáo cao chiêu.

Lăng Hồng Liên sau khi luyện thành tuyệt học “Huyền băng thần công” và “Huyền băng chưởng”, đặc biệt gặp được kỳ duyên ăn “Hàn thạch phù dung” công lực cao hơn trước rất nhiều mấy lần muốn thử nhưng sợ Vũ Diệp ca ca cho rằng mình ương bướng nên nhịn lại, nay thấy Vạn Hoán Sơn khiêu chiến liền bước ra nói:

- Tạ thống lĩnh là lãnh tụ võ lâm, há động thủ với người? Tại hạ tiếp Vạn chưởng môn nhân mấy chiêu cũng đủ.

Vạn Hoán Sơn thấy một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi mà dám đấu với mình thì ngạo khí nổi lên, tức giận quát:

- Tiểu tử người miệng còn hôi sữa sao không tìm nơi yên ổn sống thêm vài năm nữa mà tới đây tìm chết?

Lăng Hồng Liên đáp:

- Sống chết còn chưa biết. Chẳng phải cao tuổi mới xứng anh hùng. Thắng bại thế nào cứ thử vài chiêu là biết ngay thôi!

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Liên muội hôm nay cư xử rất hay! Cứ thử để cô ấy động thủ mấy chiêu xem, “Mê tông hóa ảnh” của Liên muội còn cao hơn lão ca ca, không đến nỗi bị thiệt thòi đâu!

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn “Hừ” một tiếng nói:

- Người quả thật chán sống thì bốn chưởng môn nhân đành phải chiều ý thành toàn cho người thôi!

Nói xong rút kiếm ra hoành ngang trước ngực nhìn đối phương bằng ánh mắt khinh thị, hất hàm nói:

- Tiêu tử lượng binh khí ra mà chịu chết!

Lăng Hồng Liên không đáp, thông thả rút kiếm ra lễ mạo xong phát chiêu “Tiên nhân chỉ lộ” đâm tới.

“Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn lúc này đã nóng tiết, muốn nhanh chóng giết chết tiểu tử ương bướng này để trấn an thuộc hạ, thấy Lăng Hồng Liên vừa xuất thủ liền phát chiêu “Phong lôi chân cứu châu” là một trong những tuyệt chiêu của “Phong vân kiếm pháp”, định bụng chỉ cần xuất vài ba chiêu là kết liễu được địch nhân.

Lăng Hồng Liên vừa xuất chiêu “Tiên nhân chỉ lộ” là chiêu kiếm phổ thông, thấy đối phương từ đầu đã dùng tuyệt chiêu hung hiểm thì không cần cách sáo nữa, liền triển khai “Lưỡng nghi cứu u thân kiếm” đối địch!

Chớp mắt cả hai thanh kiếm đều phát ra trùng trùng kiếm ảnh quấn lấy nhau cùng với những tiếng loảng xoảng liên hồi kỳ trận làm chúng nhân hai phái đều phải kinh tâm!

Đứng ngoài nhìn vào chỉ thấy ánh chớp loảng loảng, bóng người chập chờn thoát ẩn thoát hiện không rõ địch ta!

Ba mươi chiêu...

Năm mươi chiêu...

Rồi qua ngoài trăm chiêu.

Bây giờ thì Tạ Vũ Diệp đã cảm thấy yên tâm, nghĩ thầm:

- Không những “Lưỡng nghi cứu u thân kiếm” của Liên muội uyên thâm mà công lực cũng rất cao, chỉ e không kém mình... Xem ra tên họ Vạn hôm nay không tránh khỏi khổ đầu!

Qua ngoài trăm chiêu, kiếm thế của Vạn Hoán Sơn dần dần chậm lại, từ thế công chuyển sang thế thủ, đột nhiên vung tay trái đánh ra một chưởng!

Lăng Hồng Liên tay phải vẫn xuất kiếm tấn công, liền vận năm sáu thành “Huyền băng thần công” vào tả chưởng bình tĩnh đánh ra nghênh tiếp!

Vạn Hoán Sơn vốn được Mỹ Thiết Am truyền thụ cho “Vạn huyết sát công”, mới luyện bốn năm năm cũng đạt tới ba bốn thành hỏa hầu, thấy đối phương tiếp chưởng thì bụng mừng thầm tự nhủ:

- Tiểu tử người xem ra hết kiếp rồi!

Hắn đâu biết Lăng Hồng Liên đã luyện thành “Huyền băng thần công” bách độc bất xâm?

Chỉ nghe “Bình một tiếng, Lăng Hồng Liên vẫn đứng nguyên tại chỗ, người hơi loạng choạng đôi chút, còn “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn thì bị chưởng lực làm bắn xa ba bốn bước, cảm thấy một luồng hàn khí lạnh buốt thâm nhập vào người làm toàn thân cứng đờ ngã nhào xuống nằm như khúc gỗ!

Lăng Hồng Liên thu kiếm lùi về nhưng mới được một bước thì nghe Tạ Vũ Diệp kêu lên:

- Cẩn thận! Âm khí!

Nàng kinh hãi nhìn lên, thấy tay “Hồng Mẫu Đơn” đang hạ xuống, biết thị vừa xuất ám khí ám toán hại mình thì vừa lúc ba bốn mũi ám khí nhỏ li ti bằng sợi lông trâu tạo thành hình chữ “phẩm” vô thanh vô tức bắn tới yết hầu và vào vai mình, lập tức thị triển “Mê tông hóa ảnh” lùi sang phải hai bước đồng thời phát tay đánh rơi ba mũi ám khí xuống đất!

Lăng Hồng Liên “Hừ” một tiếng nhìn “Hồng Mẫu Đơn” quát:

- Độc phụ dám dùng “Địa u vô hồi mang” ám toán ta. Ngươi là đệ tử của yêu nữ Hạ Hồ?

“Hồng Mẫu Đơn” không đáp, quát lên:

- Cuồng tử ở đâu tới dám giết trượng phu ta? Mau nộp mạng!

Lời chưa dứt người đã chồm tới, vung chưởng đánh thẳng vào ngực Lăng Hồng Liên.

Nàng bình tĩnh chuyển kiếm sang tay trái, tay phải vận năm thành “Huyền băng chưởng” đánh ra nghênh tiếp.

- Bình!

Sau cú tiếp chưởng, Lăng Hồng Liên vẫn đứng nguyên chỗ, còn “Hồng Mẫu Đơn” bật lùi năm bước nhưng vẫn không giữ được trầm ổn ngã xuống.

May vừa rồi Lăng Hồng Liên mới vận tới năm thành công lực nên “Hồng Mẫu Đơn” chưa bị giết chết ngay. Mặc dù vậy, thị vẫn cảm thấy tay phải tê đi, hàn khí xâm thân lạnh buốt, phải ra sức vận công bức hàn khí ra.